

REINA CRISPIJN

**Bonbons voor een
gebroken hart**

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Een fijne regensluier lag over Brussel en hulde de stad in een vroege schemer. De kerstverlichting in de winkelstraten brandde al uitbundig.

Lottemarie Mazurel verliet de fotostudio aan de Louizastraat. Hoewel ze behoorlijk moe was van een lange dag poseren voor de camera's, was ze vast van plan naar Landweerde, het buiten van haar ouders te rijden. Kerstavond vierde ze vanzelfsprekend gezellig thuis met haar hele familie en niet in een hotel.

Buiten sloeg de kille regen in haar gezicht. Ze huiverde en trok haar lange jas stevig om zich heen. Het was altijd hetzelfde, miezigerige weer met de kerstdagen. Snel liep ze naar haar auto die op de kleine parkeerplaats naast de studio stond. Het was natuurlijk om, maar ze reed liever via Maastricht, dan ontliiep ze tenminste de drukke ringweg van Antwerpen. Ze verafschuwde die weg uit de grond van

haar hart. Het leek wel of, als zij op die weg reed, er altijd wel een ongeluk gebeurde, waardoor het verkeer eindeloos vastliep.

Met de drukte in de feestelijk versierde binnenstad van Brussel viel het mee. Mensen deden hun laatste inkopen en haastten zich naar huis. Behendig stuurde Lottemarie haar BMW coupé door de straten van de Belgische hoofdstad.

Na enige tijd reed ze via de A2 Nederland binnen. Groot licht scheen opeens als een schijnwerper de auto in. Geïrriteerd keek ze in haar achteruitkijkspiegel. Een hoge SUV reed vlak achter haar en verblindde haar met zijn felle lichten. Snel voegde ze in tussen twee vrachtauto's op de rechterrijbaan. Ze moest haar gedachten er wel bijhouden. Voor je het wist, had je een ongeluk, zeker met zo'n vreselijke bumperklever.

Maar na korte tijd dwaalden haar gedachten toch weer af. Vreemd dat een mens zo snel gewend raakte aan geluk en voorspoed. Ze vond het eigenlijk heel gewoon dat ze in de dure winkelstraten van Parijs en Brussel haar inkopen deed. Ze was gewend aan Prada-schoenen, Gucci-tassen en kleren van Dolce&Gabbana. Ook stond ze niet elke dag stil

bij het feit dat ze in een harmonieus gezin was geboren met bijzonder aardige familieleden. En dan was daar natuurlijk Edgar. Hoewel ze niet van overdrijven hield en er ook voor waakte dat iemand erachter kwam, vond ze Edgar de vervulling van haar dromen. Zonder Edgar zou het leven kleurloos zijn. Een doodenkele keer raakte ze in lichte paniek en joeg al dat geluk haar angst aan. Waarom hadden andere mensen het soms zo moeilijk en zij niet? Diep in haar hart was ze bijgelovig. Op zekere dag was haar geluk voorbij en moest ze de prijs betalen, want tegenover elke portie geluk stond eenzelfde hoeveelheid ongeluk, dat kon niet anders. Ze moest met deze theorie niet aankomen bij haar grootmoeder. 'Lieve kind, de Heer geeft niet met de ene hand om het met de andere hand gelijk weer af te pakken. Zo zit het leven niet in elkaar. De goede God is geen kleinzielige boekhouder.'

Maar als haar grootmoeder nu eens niet gelijk had? Nou ja, pluk de dag zolang het nog kan. Ze duwde de deprimerende gedachten weg en richtte haar aandacht weer op de weg.

Het weer werd slechter. De wind trok aan.

Grote gordijnen van opspattende regenvlagen joegen over de weggedeelten waar nog geen zoab lag. Lottemarie had moeite om de auto recht te houden. Ze merkte dat ze moe werd. Bij een wegrestaurant dicht bij Venlo verliet ze de snelweg om een korte rustpauze in te lassen. Vanuit de verte was al te zien dat het restaurant zich in een overdadige kermiskerst-sfeer bevond. De bovenkant van het dak was versierd met een reusachtige arrenslee met daarin een bolle kerstman, getrokken door vier paar rendieren. De hele voorstelling was uitgevoerd in een enorme hoeveelheid flikkerende, kleurige kerstlichtjes. Verbijsterend, vond Lottemarie. Ze parkeerde haar auto en liep op de ingang af. Om de kerstvreugde te verhogen, droegen alle serveersters lange, rode, met wit bont afgezette puntmutsen en rode, getailleerde jasjes. Wat je al niet deed voor klandizie, dacht Lottemarie. Het was gelukkig niet druk in het restaurant. Ze ging aan een tafel bij een van de ramen zitten en bestelde een kop koffie. Zo bleef ze tenminste wakker. De regen sloeg met vlagen tegen de ramen, maar ze zag het niet. Overmorgen, mijmerde ze. Lottemarie keek uit naar de eerste kerstdag, maar nog meer naar de tweede waarop

haar huwelijk zou worden aangekondigd tijdens een intiem dinertje voor een stel familieleden en vrienden. Eindelijk was Edgar gezwicht voor haar argument. ‘Als je toch van elkaar houdt, wil je toch trouwen en altijd bij elkaar blijven,’ had ze gezegd.

‘Kind, dat noemden we vroeger verloven,’ had haar grootmoeder Cecilia een beetje sarcastisch opgemerkt, maar daar was Lottemarie het niet mee eens geweest.

‘Oma,’ had ze geantwoord. ‘We wisselen geen ringen uit en we willen al helemaal geen cadeaus voor een uitzet. Uitzet, het woord alleen al! We vertellen alleen maar dat we trouwplannen hebben op korte termijn.’

Wacht, ze kon Edgar wel even bellen. Die moest inmiddels ook thuis zijn. Haar gezicht klaarde op. Ze drukte de geheugentoets in van haar mobiel en koos het nummer.

‘Edgar Broese,’ klonk de bekende stem in haar oren.

‘Met mij,’ zei ze op verwachtingsvolle toon.

‘Lotte?’ De stem klonk vragend verrast.

‘Ik wilde weten of je al thuis was en of je ook zo uitkijkt naar overmorgen,’ antwoordde ze verontschuldigend. Gek dat Edgar altijd die

invloed op haar had. Als ze die speciale klank in zijn stem hoorde, werd ze meteen onzeker. Alsof ze hem eigenlijk niet had mogen bellen en zich daarvoor moest excuseren.

‘Natuurlijk, liefste, hoe kun je dat nu vragen.’ De mannenstem klonk iets geïrriteerd.

‘Nou ja, het was zomaar een vraagje,’ merkte Lottemarie op. ‘Hé, is er iemand bij je?’ Ze drukte de telefoon vaster tegen haar oor.

‘Hoezo?’

‘Ik dacht dat ik iemand hoorde lachen.’

Het bleef even stil. ‘Liefje, dat is de tv,’ zei Edgar toen. ‘Wat ben je toch argwanend. Wacht, ik zet hem even uit.’

Ze hoorde nog een keer hoe een vrouw zacht lachte. Vreemd, die lach kwam haar zo bekend voor. Misschien van een bekende presentatrice, maar welke? Daarna werd het helemaal stil.

‘Zo goed?’ kwam Edgar weer aan de telefoon.

Lottemarie lachte. ‘Naar welk programma keek je?’ wilde ze weten.

‘Vind je jezelf niet wat erg nieuwsgierig, pop? Het lijkt wel of je me niet vertrouwt.’ De woorden kwamen er op verongelijkte toon uit.

‘Ik ben helemaal niet wantrouwend,’ antwoordde ze nu ook een beetje kwaad. Ze wilde alleen maar weten van wie die lach was.

‘Oké, oké, dan niet. Laten we maar geen ruzie maken. Waar zit je eigenlijk?’ vroeg hij snel. Met geen woord repte hij over het programma waar hij naar keek. Lottemarie liet het maar zo, bang om hem kwaad te maken.

‘In een wegrestaurant bij Venlo.’ Ze dempte haar stem. ‘Je wilt het niet geloven, Edgar, maar de serveersters zijn verkleed als kerstmannen. Ik dacht dat ze alleen in Amerika zulke rare fratsen uithaalden met Kerst.’

Edgar reageerde lauw. Hij had klaarblijkelijk haast, want het gesprek viel zomaar stil. ‘Schatje, ik ga het gesprek afbreken, want ik moet nog even naar kantoor,’ zei hij kort. ‘Zie je overmorgen. Kusjes.’ Er klonken een paar kusgeluiden, toen werd de verbinding verbroken.

Een beetje verbouwereerd staarde Lottemarie naar het mobieltje. Waarom had Edgars stem zo gehaast geklonken? Was die klus op kantoor dan werkelijk zo belangrijk dat hij nog op kerstavond daar moest zijn? Ze had stiekem gehoopt dat hij vanavond met haar en

de rest van de familie naar de kerstnachtsdienst zou gaan. En waarom had hij zo geërgerd gereageerd op haar vraag of hij zich ook zo verheugde op tweede kerstdag? Hij wilde toch wel trouwen? Vervelend, waarom haakte er nu zomaar iets in haar gedachten? Die vrouwenlach die haar zo bekend voorkwam... Ze dacht diep na. Ten slotte haalde ze haar schouders op. Natuurlijk was het de televisie geweest, wat haalde ze in haar hoofd? Ze moest er niet zoveel achter zoeken. Kwam dat nu alleen omdat ze moe was? Haar grootmoeder zou zeggen: een lege maag en een vermoeid hoofd praten anders dan een volle maag en een uitgerust lichaam.

Een wat oudere serveerster kwam aanlopen met de koffie. Van een afstand had ze gezien hoe het meisje belde en dat het gesprek niet zo naar wens verliep, gezien de uitdrukking op het gezicht. Ze kende die blik. In twee van de drie gevallen betrof het een ruzie met een vriendje of partner. Een mooi meisje overigens. Leek een beetje op Audrey Hepburn met die iets schuinstaande, warmbruine ogen en die hoekige kaaklijn.

‘Alsjeblieft,’ zei ze en zette het kopje koffie op de tafel voor Lottemarie neer. ‘Slecht

nieuws?’ informeerde ze vervolgens amicaal.

Lottemarie schudde haar hoofd. ‘Hoezo?’

‘Je kijkt nogal... eh... ernstig zal ik maar zeggen.’

Lottemarie glimlachte verlegen. ‘Ik ben moe en dan zie ik meteen leeuwen en beren op de weg.’

‘Zeker een vriendje,’ begreep de vrouw. ‘Leer mij ze kennen. Neem mijn raad aan: als je ze niet vertrouwt, onmiddellijk dumpen. Geen handvol maar een landvol, zeker met jouw uiterlijk.’ De serveerster knikte even en liep heupwiegend met de lange kerstmuts frivol slingerend over haar rug naar de volgende tafel, waar ze de gebruikte spullen weg haalde.

Die vrouw begreep er helemaal niets van, dacht Lottemarie. Ze wilde alleen maar die ene, Edgar. Met hem wilde ze haar leven delen, met hem oud worden en met niemand anders. Niet dat hij volmaakt was, integendeel, hij kon soms behoorlijk bot zijn tegen oudere en gehandicapte mensen, met uitzondering natuurlijk van grootmama Cecilia. Lotte lachte even. Oma Cecilia mocht dan oud zijn, Edgar ging uiterst voorzichtig met haar om en dat was hem geraten ook. Oma kon iemand zo